

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Agathodæmoni. 435.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Σολομώνι. υλγ.

Εἰ μέμνηε καὶ λυτῆς καὶ σοῦ ἢ ὄρεξις τῆς σαρκὸς σε, καὶ καύσων ῥαθυμίας αὐτῷ ἐξέθερμανας, ἡ πόμνησον αὐτῷ τὸ μέλλοντος πυρός, καὶ σβεθήσεται. ἢ γὰρ ἐνταῦθα τῆς πορνείας πύργωντος, πρὸς ἐκείνην βλέπει τὸ κάμνον.

Κεῖσῳ. υλδ.

Εἰ καὶ ἐάλως τῷ τῆς φιλαργείας ἰῶ, ὡς περὶ καὶ παντός ἐστὶ ῥίζα κακοῦ, καὶ πρὸς εἰδωλολατρῆαν ἐκβακχεύει σε, πᾶσαν πρὸς ἑαυτὸν μεταθήσας τὴν αἰδοθῆσιν, ἀλλ' ἀπέκριναι αὐτῷ τὴν θεοδίδακτον φωνήν, Κύριον τὸν θεόν μου προσκυνοῦσα, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύουσα. καὶ ὁ μὲν οὐχίησεται, σὺ δὲ ἀναήψεις πρὸς τὸ αὐτάρκειαν.

Αγαθοδαμόνι. υλε.

Ἐσκήρως ἐρευνῶν τὴν τῆς μοναχῶν καὶ ἱερέων ζωὴν, τὸ ἀναμάρτητον ζητῶν ἐν αὐτῇ, ὡς μόνος ἐστὶ θεὸς, καὶ τῶτο ἐν ἀνθρώποις ὁ κεκορηθὴν ἔχῃ ὑπάρχει. εἰ δὲ ἀρέποντα τῇ φύσει ἐθέλεις ζητεῖν τὸ μηδεὸς ἐφάπτεσθαι τῆς καὶ γνώμην ἀδικημάτων, ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου εὐαρεστοῦ, καὶ τὸ μὴ πολλοῖς περιπίπτειν τῆς ἀκασιῶν, ὡς εἰκόσιον τῆς ἐγγύσας θεῷ βαλομένων, καὶ τὸ ἦτιον μὲν ἐκείνων, ῥᾶσον δὲ πολλοῖς, τὸ μὴ ἐπὶ μήκιστον ἐμμένειν τοῖς ἀμαρτήμασι.

Ζωσίμῳ. υλς.

Ἡ ὡς τῆς ἀνθρωπίνων ἀμαρτιῶν γενόμενῃ παλαιότητι καὶ τοῦ θεοῦ ἐν σαρκὸς ὀπιφάνεια. πάντας μὲν ἐφύβησεν καὶ ἀνθρώπους καὶ δαίμονας, τὸς μὲν φείδεται τῆς φύσεως πείσασα, ὡς θεῶ ἐναθέσις. τὸς δὲ ἀπέχεσθαι τῆς κατ' αὐτῆς ὀπιβελῆς ἀναγκάσασα, ὡς ἀμαρτήματα λοιπὸν γενόμε-

Salomoni. 433.

Si carnis tuæ cupiditas aduersum te fuerit, ac rabido impetu fertur, eamque inertiam ac desidiam aestu inflammasti, ignis futuri memoriam ipsi refrica: & extinguetur. Siquidem libidinosum huius vitæ incendium ad fornacem illam tendit.

Crispo. 434.

Si auaritiæ veneno, quod quidem mali omnis radix est, teque sensibus omnibus ad se translatis, ad idolorum cultum incitat, captus es, vocem hanc diuinitus traditam ipsi responde, Dominum Deum meum adorabo, & ei soli feruiam. Atque illa quidem abibit: tu verò recepta meliori mente id assequeris, ut eo, quod satis sit, contentus sis.

Agathodæmoni. 435.

Obduruisti, Monachorum ac Sacerdotum vitam perscrutans, atque eiusmodi in ea statum, qui ab omni peccato alienus sit, querens. Quod quidem solius Dei est: nec, qui id consequatur, mortalium quifquam est. Si autem ea, quæ naturæ congruant, inuestigare cupis, hæc sunt: Nul- lum voluntarium scelus attingere: quod quidem pij hominis est. Non in multa inuoluntaria peccata incidere: quod eorum proprium est, qui ad Deum appropinquare student. Et (quod illis inferius est, ac multis perfacile) non quàm diutissimè in peccatis permanere.

Zosimo. 436.

Salutaris Filij Dei in carne apparitio, quæ delendorum humanorum peccatorum causa extitit, omnes, & homines, & dæmones perterrefecit: illis nimirum, ut naturæ, tanquam iam Deo copulata, parcerent, persuadens: hos autem, ut ab insidiis ipsi, tanquam iam à peccato alienæ redditæ, comparandis abstinere, cogēs.

N iij